

ודעת בלב, שבהם נעשו שמים
וארץ ותהומות, ובהם נעשה
המשפן. זהו שכתוב (שם) ואמלא
אתו רוח אלהים בְּחַכְמָה
ובתבונה ובדעת. מה שאין כל זה
בְּעֵינַיִם.

ורועה הנאמן, מי שכל זה בלב
רואה יותר מנביא, כל שפן
מחשבתך שאין לה סוף, ובה
תסתכל באותו שאין לו סוף, מה
שלא היתה לך רשות בראשונה
להסתכל בְּעֵינַיִם. זהו שכתוב (שם)
(א) וראית את אחרי ופני לא יראו.
טפשי הלב הללו הם מתים,
ועורים בקלפות הללו. אבל אליך
אינם חשובים לכלום, ואינם
מפסיקים בינך לבין הקדוש ברוך
הוא ושכינתו, וכל בני העולם
הבא והמלאכים, שפך יבנס אליך
באותם חלונות של הַעֵינַיִם
והַאָזְנִים ונקבי החטם והפה, כמו
מלך שַׁנְכָּנס בכסוי לחדרי חדרים
לדבר עם בנו. ומשום זה
מתפללים ישראל בו בתפלתם:
אתה חופש כל חדרי בטן רואה
כליות ולב ואין כל דבר נעלם
מך.

והינו מה שאמר שלמה, (שיר ב)
משגיח מן החלונות וגו'. ואלה הם
החלונות של עינים ואזנים ונקבי
החטם והפה. בשבעת הנקבים
הללו עולה הנשמה בשבעה מיני
בשמים, וכך התפלה עולה
בשבעה הבשמים הללו, שהם:
(שם ד) גרד וכרפם קנה וקנמון עם
כל עצי לבונה מר ואהלות עם כל
ראשי בשמים. באותו זמן שפך
התפלה עולה, מקטרת מר וכו'.
הקדוש ברוך הוא שואל עליה,
(שם א) מי זאת עלה מן המדבר וגו',
מקטרת מר ולבנה וגו'. מי זאת
ודאי, מצד של מ"י היא ודאי

בלבא. דבהון אתעבידו שמיא וארעא,
ותהומין. ובהון אתעביד משפנא, (דף קי"ז ע"א)
הדא הוא דכתיב, (שמות לא) ואמלא אותו רוח
אלהים בְּחַכְמָה בתבונה ובדעת. מה דלית
פולי האי בעינין.

ורעיא מהימנא, מאן דכולי האי בלביה, יתיר
חזי מן נביא, כל שפן מחשבתא דילך.
דלית לה סוף, ובה תסתכל, בההוא, דלית ביה
סוף, מה דלא הוה לך רשו בקדמיתא
לאסתכלא בעינין. הדא הוא דכתיב, (שמות לג)
וראית את אחורי ופני לא יראו.

אלין טפשי דלבא, אינון מתין, וסומין באלין
קליפין. אבל לגבך, לאו אינון חשיבין
כלום, ולא מפסיקין בינך לבין קדשא בריך
הוא ושכינתיה, וכל בני עלמא דאתי,
ומלאכין, דהכי ייעול לגבך באינון חלונין,
דעינין, ואודנין, ונוקבי חוטמא, ופומא.
כמלפא דייעול באתפסיא לחדרי חדרים,
למלא עם בריה. ובגין דא, מצלין ישראל
ביה בצלותא דלהון, אתה חופש כל חדרי
בטן רואה כליות ולב ואין כל דבר נעלם
מך.

והינו דאמר שלמה, (שיר השירים ב) משגיח מן
החלונות וגו'. ואלין אינון חלונות,
דעינין ואודנין ונוקבי חוטמא ופומא באלין
שבעה נוקבין, נשמתא סליקת, בשבעה מיני
בוסמין, והכי צלותא סליקת באלין ז'
בוסמין, דאינון (שיר השירים ד) גרד וכרפם קנה
וקנמון עם כל עצי לבונה מר ואהלות עם כל
ראשי בשמים. בההוא זמנא דצלותא הכי
סליקת, מקטרת מר וכו'. הקדוש ברוך הוא
שאל עליה, (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן

המדבר מקטרת מר ולבנה וגו'. מי זאת ודאי, מסטרא דמ"י איהו ודאי